

מסורת הש"ס

(א) נָעִיל יִת. "ושני"
(ב) לָקַח מִמָּה. קט, א (ג) לִיה
עֲבָדָיו. "וְנָעִיל לוֹ עֲבָדָיו"
(ד) וְנָעִיל לוֹ. "וְנָעִיל לוֹ"
(ה) לָעִיל לוֹ. (ו) (ח) מִתּוֹסַפְתָּה
(ט) שָׁמַע מִה. קט, א
(י) סִכָּה טו. "בִּקֵּץ דָּל"
(יא) לָעִיל לוֹ. "וְנָעִיל לוֹ"
(יב) בְּדַפְרֵי אֲחִי. (יג) וְ
שִׁסְקוּרָה עַל הַחֲדָר כִּפְלָה
כִּלְיֵי שִׁרְיָן. (יד) רָשָׁע
(טו) שָׁמַע בְּחַתָּה. (טז) שִׁרְיָן
בְּחַתָּה. (יז) יִלְיָהוּ הַיְּצִיט
(יח) עֲשֵׂה הַיְּצִיט וְעֵשׂ מִסֵּם
(יט) סוּף דָּל. (כ) אֲשֶׁר
(כא) שִׁדְרֵי מִגְדָּה שָׁמַע. (כב)

הגהות הב"ח

(א) גמ' ר' אליעזר היא
כ"ל וכן בכל העמוד:
(ב) שם בשלמה ראשון
אמרינן ליה מאן שרא לך
אלא שני אמר:

תוספות ישנים

דנפלה הך דלחנה
תמותו צרשם. פ"ה
ללאו דווקא נקט תמותו
ה"ה ערוה אחרת. א"י
פ"י ה"ר ריב"ן דנקט
תמותו משום דתמותו
היא ערוה ראשונה
לנבי כללז דרבי חייל
דהאסורה לזה מותרת
לזה דקאמר לקמן (כת):
רב [היודין] מתרגם
מתמותו ואילך:

תוס' חד מקמאי

הדר אקשין לר"י מה
הדר ריתה אחת מה
אסורה עליו ספר ערוה
אסור בה ומותר באחותה
השני (אסור) בשיתוף
הזכר נדפס חסר ברישא
ואמא ליקום חתן ולייבם
הדר דאניה חמות והתיר
המותר לו חתן חתן כימה
והשורה השורה חסור
והחורף חסור להיתירא
הראשון אמר בו פספס
שנפל כך דאניה חמות
הגמרא. וה"ר אלפס כתב
משנתו כשטורה. ור"י
קד"ל כפשוטו אמר ו
אניה משנה וסיפא נמי
הזכר השני שרש בשיתוף
אוקמה רב פסא פליבא
ור"י גבן דנפל כך דאניה
חמות חתניה ור"ל לא
כתובת חתני רב פסא ולא
כדי תימה נשוב נאמר
כי דבר ברור
ונכונס וכולה מנח' הלכה
היה את דנינאל
מייבמת משום גורא
דלמא קים חולץין ברישא
הראשונה כדאמרין ברישא
פירקא (ב) (חזקת) ב'
ויכחן גזרין מיבם והדר
מחילין חולץין והדר
מחילין לאבא נמי לא שנה.
ואצ"ע דברק כ"צ אמר
קדש א' משתי אחיות
אשר יורע איהן מה
זרקא מחילין והדר
יבשמו אבל יבמו איהן
מחילין לא ולא גזרין
הם עבדי אהא אטא לא
שמי אהם דספק הוא
דהא הם קדמו וכנסו
גומיאין אותה מיבם
אבל לא דידא אחות
וזקוקתה הוא גזרין לא
הוא ואצ"ע לר"י
שנינו ולא מייבמת עבדי
למיטר לדיכר דין יבום
כלל. מיהו ר"י מודה
כצ"ל נפלה חמות רב

[illegible][illegible]

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

כח.

בדאלו יצמות ליכא שום חששא וואל לא חיישין שאס נחיר כאן לייבס
הראשונה שככר חלץ לשניה אחי בעלמא למיעבד איפכא שאינה
חששא גדולה כי"כ שלא יטעו להמיר השניה שלא הותרה מתחלה
שכציל שנחיר הראשונה שהותרה אבל צלו לימלך בפנינו מתחלה יש
לגזור כיוון שהיו ^אהארות עצמן יכול
לכא לידר לקלוק ומשני ולא מתייבמות
קמני דליכא דין ייבוס כלל ואפי' קדם
וחלץ כבר לשניה ופרץ' ולימא לה
שמה ימות וכו' ויעמד המשנה כמ"ד
אין זיקה לדלידה ודאי אפילו קדם
וחלץ לשניה דליכא למיחש טפי צאלו
יצמות מ"מ אסור לייבס הראשונה
שאס נחיר כאן לייבס אחר חלינה
יצוא בעלמא לייבס ברישא דלא מסקי
אדעמיהו טעמא דלמא אדמידיס
חד מיית איך שאין זו טעם ידוע
ועוד אר"י דיש לפרש בענין אחר
ולימא ליה דלמא קדים וחלץ לראשונה
ברישא ואפי' חלץ כבר מעצמו לשניה
אסרינן ראשונה ליבס דלמא אחי
למישרי בעלמא שניה נמי כשקדם
וחלץ לראשונה אבל צמינת שניה
לא שייך למגור כי האי גוונא ומשני
ולא מתייבמות קמני דליכא דין ייבוס
כלל אפילו מתה שניה ופרץ' ולימא
ליה גזירה שמה ימות ולהכי אסרה
מתני' אפילו מתה שניה דאי שריא
לייבס בשני יצמים אחר מיתת שניה
יצא להמיר צלא מיתת אבל ר' יוחנן
לא איירי אלל ציבס אחר דציבס
אחד לא אחי להמיר צלא מיתת דלאס
כן היה מבטל מיד מלאת יצמינן אבל
בשני יצמינן דאין מבטל מיד אלל
דגזירה שמה ימות איך ויצוא לטעות
ולייבס וחזר צו ר"י מפירוש זה דציבס
א' נמי קמני צמתינן ולא מתייבמות
דמשמע דליכא דין ייבוס כלל ואפי'
מתה שניה דקמני לקמן ג' אפי' צ'
מאן שואלין צ' אחיות ומתו הנשואות
אח האחיות ברי אלו חוללות ולא
מתייבמות: **וְלִימָא** ליה ר"א
היא. היינו ר' אלעזר דהחולץ (לקמן דף
מא. וס) דתני גבי שומרת יבס
שקידש אחיו את אחותה ממה יצמתו
מותר באשתו מתה אשתו אותה יצמה
חוללת ולא מתייבמת ובקונטרס פי'
דסינו ר"א בפרק צ"ב (לקמן דף קט.
ו) דתנו המגדש את אשתו חוללת

מומרת לייס ור' אלעזר אסר: **ל**א סתם לן בר' יוסי הגלילי
הדעות (שעושה לב. וס) דכפרו שניהם צבת אחת כר' יוסי הגלילי ור'
יוחנן מסיק התם אפי' חמא רבנן והיינו לטעמיה דהכא ובפ"ק דעירובין
דף ה: ד"ה וספן) פירשתי דקיימא לן דבידי אדם אפשר לנמס
בידי שמים נמי משמע לרצא דלמא ליה פקח בתרמי דבכורות (דף
וס) דאפשר לנמס גבי ילאו סמים בעשרי ובפקח בזהו התקשה
(חולין ע. וס) גבי צעיא אם הלכו בצאצאים אחר הרוב דמוקי לה
שילא חזיו ברוב אבר ואי אמרת דא"ל לנמס מאי קמיבעיא ליה
דממה נפש טעון קבורה דשמיא ילא רובו ואין להאריך כי שם
הארכתי: **הך דאין חמותו ברישא**. ואל"מ מ"מ מקשה לרז דשרי
ביטול מלכות יצמין וגורין דלמא מייבס איך דרישא: **ס' ל**ב א"עיר
אמורב **ל"ש שאומרים יקריבו**. ואל"מ ובי טעמא דר"א חתא לאשמועין
הכי פריך דפקח רבי אליעזר דמילא (שם דף קלח). וי"ל דלאיטריך
הכא לאפוקי מבדיחא דאבא שאול דאמר קל היה להם לז"ה דבדר זה:
אבל

לילה האי סברא וכו' ומשני ה"מ היכא דקאי באפה אסור אחות אשה אבל
 וס"ל לרב דמתניתין ס"ל יש זיקה וה"ל כמ"ד דקאי באפה אסור אחות אשה

עין משפט
נר מצוה

יא א מ״י פ״ו מהל' יום
 הלכה א סמג עשן נא
 נב טוש״ע אה״ע סימן
 קעה קע״א :
יב ב מ״י שם טוש״ע שם
 סעיף ב :
יג ג מ״י שם הל' ה
 טוש״ע שם סעיף א :

מוסף רע"י

ביון שעמדה אצלו
 שעה אחת באסור.
 שעה בית שמאי (קטנ)
 (קס.) המגדל את האשה
 והאחריה מומתת
 וכל קלוער זאק, יואל
 ועמדה עליו שעה אחת
 בחסור גרושת אל
 (אח.) דאמר אשכנז
 לדמנא, בנכירות (יז)
 רחל שלז בנכר, יילד
 וזכרם וואס
 ארעם כחלד, ר' יצחק
 אומר שנים לכן וזכרם
 אומרים חלד לו ואח
 לכן לא אשכנז לנאם
 אשכנז שמיס כחלד, אשכנז
 אחד יואל ראשון ופוטער
 את הרעם וזכרם מליך,
 ומשם חלד ידע ר' יצחק
 מנייח, הוה מרוויח
 ספק בנכירות חלד לכן
 ופסק ירעה עשן ששקמא
 ואשכנז בנמוז נעלל בית
 (גכ.) וכו' שבוטות
 אשכנז על האומדן
 שפסק עזרה. הוה ממד
 ואס ממדו, אסור בה
 ונותרה באחרות, לעז
 אחות וקום יואל, דאמר
 לאו קומי רמא ליבימו
 (עזר. כו.) אחרות. כל
 שפסק ששדאי יבמות.
 כגון שפלו שמי אחיות
 משפס אחות, אחות אסור
 שפסק עזרה, כגון אסור
 כלמו לו חמות, וכו'
 ארולצא או מתייבמת.
 אחות הערוב, חלד פגע
 דאחיות וקוקמו משום
 לעזות לאו וקוקמו (גכ.)
 (עזר. כ ככ) וכו' עזר. כו.

תוס' חד מקמאי (המ)

מירבס הך דאינו חתן
 ברישא, ורב פפא אל שני
 הך הכי דמטבעה לך
 מכתתא אסור בשבת (3)
 אסור שני ומשום הכי
 אוקמהו כגון שגלף הך
 דאיהי חמות ברישא, מהו
 מ"מ אפלו נפל חמות
 אסור בשבת?
 אל משום דהיה דלמא
 נפל הך דאיהי חמות
 ברישא אל משום דגורנין
 דלמא קדים ומייבס הך
 חתן ברישא, וזו אותה
 סברת הרב שכתב משנתו
 בפשטה (דחאו) (3) על
 חתן פפא דאמר, ר' נחמן
 דגל דאיהי חמות ברישא,
 תחנין לר"י אלא אל לרב
 חותנין הכי מכתתא, אימא
 מ"ד אל דלא קשיא מתני'
 אלא דרישא דקתני ואל
 מהייבוסת דאל סיפא דקתני
 השני אסור בשבתין דרב
 אל קאמר אל בכתה,
 אבל לר"י דאמר אסור
 בשניה אל שני ליה חתן
 מנה אל מתה, וזא"פ
 מותר בראשונה מפני
 שהתורה בשעת נפילה
 ומשום הכי קאשנין ליה
 ממתני', ולדידי מסתברא
 דאל קשיא ממתני', דרב
 לטעמיה דאמר אל ויקה
 כדקאמרן לעיל ורב לית
 הכא וקדק דרבי הוא
 אורייתא דקאמרן כל